

نژادپرستی هنری

وکایتولاسیون سینمایی

ماده یک بند قوانین آکادمی اسکار برای جایزه بهترین فیلم بلند بین المللی بسیار تحقیرآمیز است. در این ماده آمده، نام و مشخصات اعضای کمیته‌ای که در هر کشور برای انتخاب و مشخصات شرکت در بخش اسکار بین المللی تشکیل می‌شود، جهت اعلام تا ۱۵ آگوست به آکادمی معرفی شود و سؤی آکادمی باید و هنرهای سینمایی آمریکا تأیید شده و، یعنی صلاحیت‌شان مورد تأیید آکادمی نشینان آمریکایی قرار بگیرد. انکار که قرار است ویزا یا تابعیت آمریکایی البته در بعدی دیگر دریافت کنند، مثل آن است که اعلام شود صلاحیت سرباستران، مریمان و کادر فنی تیم ملی فوتبال که قرار است به جام جهانی اعزام شوند، چنانچه باید از سوی فیفا تأیید شود. گفته تازه تاریخ دو بار تکرار می‌شود؛ بار اول به صورت تازده است و بار دوم کمدی. زمانی روسای سیاسی و حتی نمایندگان مجلس باید از سوی سفارتخانه‌های بیگانه تأیید صلاحیت می‌شدند، زمانی مستشاران نظامی آمریکا به ایران آمدند تا ارتش ایران را برای فروش سلاح و تجهیزات و اعزام کارگردانان، تأیید صلاحیت کنند و زمان کارون‌های معلوم اطلاعات خارجی صلاحیت شاه‌ان را بررسی کرده و سرویس‌های جاسوسی و اطلاعاتی بیگانه، نخست وزیر و وزرا را معرفی می‌کردند و حالا سال‌ها بعد که آن دوران سفت‌خار استعمار را در یک اتفاق کمیک و مضحک‌آمیز، اعضای هیات ایرانی که می‌خواهند فیلمی برای یک مراسم ظاهر هنری و سینمایی انتخاب کنند باید از سوی همان بیگانگان تأیید صلاحیت شوند.

از اینجا به بعد دیگر واقعا وجود آن تخم مرغ غای خال را به باورمان نمی‌نشانند در حالی که در اوج این خایلداری به یک آب‌آبادی هنری با کیش‌تولاسیون سیستمی محکوم شدیم. به این معنا که در کشور خوش‌سمنی‌ها فرستادن یک فیلم به اسکار که در نظر برخی خوش‌خیال‌ها، سفیر فرهنگی کشور است، باید از سوی آمریکا تایید صلاحیت بشود. این دیگران تخفیر و خفت و خواری است که تایید صلاحیت هنرمندان و هیات‌های انتخاب و داری راز و سوی کسانی و سراسر ملاک‌ها و معیارهای مراکز خواستار بشم که اساسا با هویت و ایدئولوژی و وجود ما در تقابل تضاد هستند.

ای کاش سازمان سینمایی و بنیاد سینمایی فارابی را دیگر مسئولان و متولیان سینمای ایران به هیات‌ها و کارشناسانی فکری می‌کردند که برای حضور فیلم‌های ایران در بازارهای جهانی به خصوص بازار فیلم کسروهای اسلامی و مستقل، مشور و مشورت می‌کردند و جلسه‌های فکری و به بحث و جدل می‌روا خدند که کدام فیلم را برای ایران در سینمای کشورهای آمریکایی لاتین انتخاب کنند. چه فیلمی را برای نمایش در ممالک اسلامی بفرستند. برای کشورهای شرق آسیا چه فکری بکنند. مردم سرزمین‌های آفریقایی را چگونه دریابند. و... اینک بیش از هزاره‌های مردم کشورهای مختلف در صف نقاط دنیا که مقاومت خشکی‌ناپذیر ایران در برابر قدرت‌های ایمن حیرت‌دهنده شده و در مقابل تبلیغات سرسام‌آور رسانه‌های غرب، طالب اسلام حقیقی هستند، چشم به راه آثار واقعی سینمای ایران هستند که هویت و ریشه‌های این مقاومت را به نمایش گذارده و در پی تقلید و کپی‌های دست چنم از نمونه‌های غربی و آمریکایی نباشند. آنها می‌خواهند از درون سینمای ایران دریابند که چه الگوهایی شگرفی، چنین مقاومتی را باعث شده است. به جای آکادمی نشینان آمریکایی، آن مردم را دریابیم به راه صواب نزدیک تر است.

برای «نبودن» به تهیه‌کنندگی و کارگردانی علی مصفا و «روای کاغذی» به تهیه‌کنندگی و کارگردانی علی عطشانی نیز مجوز نمایش صادر کرده‌است.

روای کاغذی، ساخته علی عطشانی را جابر قاسمعلی براساس طرحی از عطشانی نوشته که سال قبل ساخته شد و بازیگرانی همچون کامران تفتی و مینا وحید در آن بازی کرده‌اند. / ایسنا

قلنگر

نگاهی به چالش‌های انتخاب فیلم ایرانی برای مراسم اسکار

روی دیوار اسکار یادگاری ننویسیم!

... مگر به رنگ آنها درآییم

بر اساس آنچه از اولین اعلامیه و مانیفست مراسم اسکار و شرایط توجه آکادمی به فیلم برتر ذکر شد، طبیعی است فیلمی که آکادمی نشانین را خوش بپاید، باطابق با فرهنگ و باورها و ریشه‌های ملت ما در تضاد است. چراکه ملت ایران و فرهنگ ایرانی برخلاف همان ایدئولوژی آمریکایی از دیرباز عدالت‌طلب و ضد نژادپرستی و تجاوز به حقوق کشورهای دیگر (استعمار) بوده و هست و فرهنگ و آداب و رسوم و سبک زندگی‌اش اساسا با سکولاریسم و اومانیسم و لیبرالیسم و بی‌بند و باری و ... سازگار نیست. بنابراین فیلمی که نماینده واقعی این ملت بوده و فرهنگ و اعتقادات و سبک زندگی‌اش را نمایندگی کند یعنی واقعا سفیر فرهنگ‌اش باشد، قطعا به ذائقه و سلیقه و باور اسکارهای خوش نیامده و مورد پذیرش واقع نمی‌شود، مگر این‌که از همه باورها و اعتقادات و ارزش‌های ملی و فرهنگی خود کوتاه آمده و چشم‌پوشیم و به قول برخی دوستان، شاهد آنها خوششان می‌آید یا برایشان بازنگرییم که دیگر قطعا اثر به مفهوم حقیقی ایرانی نخواهد بود و احتمالاً در آن تنها شاهد فارسی صحبت‌کردن خود هستیم. بود و برنی بازنگرییم که عوامل ایرانی و صحنه‌های که شاید در ایران ساخته شده باشد. همین و بس!

نامیده شد،) ذکر گردید و به سهولت و با مطالعه آن
پایه‌ای (که مطالعه آن به کلیه اعضای کمیته‌های
انتخاب فیلم برای اسکار توصیه می‌شود) می‌توان
به آن اهداف پی‌برد و واقع‌بینانه دریافت که به
دنبال ترغیم‌مغزهای خیالی از همان نوعی که دودوی
آلن در فیلم آن‌های کال کرده بود، نباید رفت.

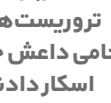
مانیفست اسکار

ایرانی که فکر تأسیس آکادمی علوم و هنرهای سینمایی آمریکا به سال ۱۹۶۷ طی یک مهمانی شام در خانه لویی بی مهر، رئیس کمیته «متروگلدوین» و «مهر» مطرح و قرار شد این آکادمی علاوه بر وظایف دیگر، همه ساله تعدادی هم جایزه به محصولات کمیته‌های آمریکایی بدهد، برای یک مراسم هدایا جوایز برای محصولاتی از این کمیته‌ها مدنظر بود که دو شرط اساسی را دارا باشند:

ول: Technical Research یعنی این که کمپانی ها در رقابت با یکدیگر، هریک بتوانند در صنعت ساخت فیلم، دست به ابتکار زده و با ابزار و وسایل و امکانات جدید و پیشرفته تر، صنعت سینمایی را بهبود یا توسعه دهند. دوم: Progress یعنی به نحوی بتوانند ایدئولوژی راکتاری را (با همه خصوصیات تاریخی و سیاسی و فرهنگی اش) گسترش دهند. این اهداف به وضوح در اولین بیانیه اعضای نخستین آکادمی که در همان ماهیانی شام نویی بی مهر حضور داشتند (و مانیفست اسکار

ی
ود
کار

آکادمی نشینان
به فیلم
«کلاه سفیدها»
درباره
تروریست‌های
نامی داعش جایز
اسکار دادند

ایڈٹولوژی آمریکایی

این ایدئول

این ایدئولوژی که به قول سمیر

اکران

«لوپتو» دومین انیمیشن

اکران ۱۴۰۱ شد

در تازه‌ترین جلسه شورای صنفی نمایش، قرارداد سبزه‌ی دیو فیلم «آهنگ دو نفره» و «لوپتو» به ثبت رسید. بعد از بررسی درخواست‌ها و مطالعه‌ی پروانه‌ی طرح، قرارداد سبزه‌ی دیو فیلم جدید شامل فیلم سینمایی آهنگ دو نفره به کارگردانی آرزو ارناش با شهرن آفتاب شیراز بعد از فیلم «روای سهراب» و عباس عسکری با پیش‌پهن سبزه به سبزه‌ی دیو فیلم «طلایی» بسته شد. در این جلسه سبزه‌ی دیو فیلم با ارائه «پروانه‌ی نمایش» از طرف سینمایی لوپتو پیو از اکران موفق «در دل سینه» از اکران امسال است که امید تازه‌ای برای استمرار در سینماها محسوب می‌شود. لوپتو، انیمیشن «در استودیو فراسوی ابعاد ساخته شده» و محصول «آهنگ دو نفره» تولید این فیلم سال ۹۸ به پایان رسید و قرار است، اکران آن به مهر امسال افتاد.

پیش تولید

«پروانه‌ها فقط...»

در مرحله صدا گذاری

فیلم سینمایی «پروانه‌ها فقط یک روز زندگی می‌کنند» که به کارگردانی محمدرضا وطن‌دوست این روزها در حال صدآگذاری نهایی است. این فیلم، دومین فیلم سینمایی محمدرضا وطن‌دوست بعد از فیلم گذشته در سکوت خبری و در شمال کشور د. تدوین این فیلم نیز توسط وطن‌دوست است. امیرآبادی‌زاده، جلوه‌های ویژه و مهران فیلم را به پایان رسانده‌اند. پروانه‌ها فقط توسط حسن مهدوی در استودیو ویشکاک برای نمایش در جشنواره‌های مختلف آماده مرمیر رستمی، ندا حبیبی، رحیم حاجی‌تبار، بهروز آقیان و بهزاد شاهده به ایفای نقش

يلنا

دیالوگ ماندگار

نفرت نویسندہا

من بخوام که بزرگ‌ترین لطف

رو؟
مان منو بخونين؟
ست؟

از خاصی نیست. حدود
ما دوست دارم نظر شما رو در

نظرم اینه که ازش متنفرم.
نخوندیش!
باشه، ازش متنفرم چون
متنفرم. اگر هم خوب باشه،
چرا من ننوشتمش و بیشتر

«به کارگردانی وودی آلن است.

